

УДК 811.161'371

Ж. В. Колоїз*д. філол. н., проф., завкафедри української мови
Криворізький державний педагогічний університет***ЕКОЛІНГВАЛЬНИЙ БАЛАНС В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ****ECOLINGUAL BALANCE IN THE PROCESS OF
GLOBALIZATION**

У публікації з'ясовано сутність феномену “глобалізація” в аспекті запозичення західного суспільно-політичного, економічного й культурного стилю життя, репрезентовано результати глобалізаційних процесів, які можуть призвести до порушення стійкого еколінгвального балансу, а відтак – до знесамобутнення тих чи тих національних спільнот через добровільно-примусову “відмову” від основного засобу національної ідентичності.

Ключові слова: глобалізація, еколінвістика, еколінгвальний баланс, англізація.

The publication clarifies the essence of the phenomenon of “globalization” in the aspect of borrowing the western socio-political, economic and cultural lifestyle are determined. The results of globalization processes, which can lead to the contravention of a stable ecolinguistic balance, to the loss of identity of a particular national community through a voluntary-compulsory “rejection” of the basic means of national identity, are presented.

Key words: globalization, ecolinguistics, ecolingual balance, anglicization.

Зміну сучасного світового простору загалом і наукового зокрема першочергово пов'язують із процесами модернізації, що стали підґрунтям нової концепції на зразок глобалізація (англ. *globalization* < фр. *global* (“загальний, усесвітній”) < лат. *globus* (“куля”) – усесвітня економічна, політична, культурна інтеграція й уніфікація), яку подекуди отожднюють із вестернізацією (англ. *Westernisation* < *western* (“західний”) – перехід особи, групи осіб чи суспільства від власної традиційної системи цінностей до системи американських чи західноєвропейських цінностей).

Сучасна Україна, як і низка інших держав, вправно переймає новий і чужий західноєвропейський стиль суспільно-політичного, економічного, освітньо-культурного життя, робить

його звичним для себе. Причому “сильні світу цього” (і державні, і наукові) повсякчас демонструють “мистецтво” проектування, спорудження й оздоблення глобальної споруди, говорять про інформаційну відкритість, інтернаціональну освіту, створення колективного інтелекту для керування світовими процесами й розв’язання світових проблем з урахуванням інтересів виживання й розвитку інших цивілізацій, ґрунтовані на принципі: запозичення західних цінностей у жодному разі не повинно знівельовати національних особливостей, і т. ін. Задля реалізації відповідних завдань, імовірно, має відбутися й комунікативне зближення через запровадження універсальної (“глобальної”) мови міжнародного спілкування.

Ці та інші проблеми стають об’єктом зацікавлення різних гуманітарних наук, з-поміж яких вирізняються ті чи ті міждисциплінарні лінгвістичні царини на зразок етнолінгвістика, психолінгвістика, соціолінгвістика, еколінгвістика, або лінгвоекотологія. Останню в широкому потрактуванні зазвичай пов’язують із дослідженням природних, соціальних і культурних умов, необхідних для збереження національних мов як засобів національної ідентичності в аспекті глобалізації. Посилений інтерес викликав появу низки наукових доробків як зарубіжних (С. Іонова, Н. Колосова, Г. Копніна, В. Коровушкін, Н. Лабунець, Н. Мечковська, Л. Скворцов, В. Шаховський [3]), так і вітчизняних (Б. Ажнюк, С. Дорда, О. Жихарева, С. Клочко, М. Мірченко, Л. Нуржак, А. Раду, П. Селігей, О. Сербенська та ін. [2; 4]) еколінгвістів, скерував вектор дослідження на наукові пошуки, зокрема й щодо можливості співіснування різних мов, усунення мовних конфліктів, підтримки й відродження так званих міноритарних (“уналежнених до меншості”) мов, визначення факторів, які забезпечували б високий ступінь вітальності (“живучості”) мов, адаптивних стратегій мов і мовних екологічних систем. І це цілком закономірно: перефразовуючи висловлення С. Тер-Мінасової, зауважимо: “глобальна мова у глобальному селі подекуди стає глобальною проблемою” [5, с. 297].

Донедавна основною перешкодою на шляху до побудови глобального суспільства вважали відсутність належного засобу міжкультурної комунікації: мовне розмаїття буцімто унеможливує порозуміння між народами, так би мовити, “гальмує” об’єднання людства для розв’язання проблем усесвітнього масштабу, інакше кажучи, не дає змоги побудувати “нову вавилонську вежу” (С. Тер-Мінасова). Здається біблійна історія повторюється у зворотному напрямку, бо національні мови й національні культури піддаються тотальній англізації, що, з одного боку, загрожує національній самобутності, а з іншого, – самій англійській мові (пор.: процеси креолізації (нативізації), акультуризації, варіативності і т. ін.).

Окрім того, ми вже маємо негативний досвід побудови вавилонської вежі на ймення комунізм, задля чого всі національні спільноти колишнього Радянського Союзу послуговувалися “великим і могучим” як засобом міжнаціонального спілкування. Українці донині стоять перед вибором добровільно-примусової чи то русифікації, чи то англізації, а страждає, як завжди, українізація. В умовах сучасних глобалізаційних (як позитивно, так і негативно оцінних) процесів спостерігаємо порушення еколінгвального балансу, традиційної рівноваги еколінгвосистеми.

Прагнення євроінтегруватися змушує мільйони українців пристосовуватися до “спільного проживання в певному середовищі існування” (глобальному світі), а це змушує їх ставити універсальне, світове над національним. Так, скажімо, академічна мобільність сьогодні не є правом вибору національної наукової спільноти, а обов’язком, від виконання якого безпосередньо залежить і функціонування навчального закладу, і статус науковця. Вона так само отримує “за” і “проти”. Нині очевидним є й те, що чимало еколінгвальних систем загалом, як і українська зокрема, уражені небезпечним вірусом, який, на превеликий жаль, може викликати різні “мовні хвороби” (пор.: “хвора мова”, “серйозно хвора мова”, “смертельно хвора мова”, “хронічно хвора мова” і т. ін. [1, с. 15]). Відбувається й

відбуватиметься “природний добір”, виживають і виживатимуть не ті, які виявляються найбільш пристосованими до умов глобального середовища, а ті, що мають сприятливі “спадкові” характеристики, передані від покоління до покоління.

Сьогодні (як ніколи!) задля збереження еколінгвального балансу варто дбати не лише про атмосферу взаєморозуміння й взаємодії між усіма складовими етномовної структури глобального середовища, але й передовсім про всебічний розвиток і функціонування української мови як державної в усіх сферах суспільного життя на всій території України, підтримувати право української національної спільноти на збереження й популяризацію своєї мовно-культурної спадщини. Поки що нам нав’язують чужу культуру. Невпинний потік чужомовних слів, подекуди невмотивованих і незрозумілих, наповнює повноводні українськомовні словесні ріки, що виходять зі звичних берегів.

З одного боку, є розуміння того, що запозичень не уникнути, бо вони є закономірним процесом, що сприяє оновленню тих чи тих лексиконів, ускладнює концептуальні системи індивіда, концептосфери етносу, стимулює міжнародні контакти, наближує до досягнень цивілізації і т. ін., з іншого, – сучасний український лексикон занадто перенасичений чужомовними словами, зокрема англiзмами (*армреслінг, афтершок, барбер, барбершоп, дайджест, кардмейкінг, коворкінг, консумент, лізінг, мейкап, ньюз-реліз, постер, раунд-трип, сегвей, сейл, сек’юриті, сиквел, скрапбукінг, стартап, спойлер, сублізінг, тикер, треш, фейк, флаер, хайкінг, хештег* тощо). Вочевидь, масове використання таких знаків аж ніяк не сприяє національному спілкуванню, взаєморозумінню і взаємодії. Носіям української мови (і не тільки!) зазвичай важко чітко визначити їхнє поняттєве поле, а відтак відповідні запозичення зазвичай виявляються “порожніми звуками”. До того ж такі чужомовні елементи здатні трансформувати традиційні поведінкові установки, орієнтації й духовно-моральні цінності, що так само згубно впливає на збереження

національної ідентичності й самотності. Розв'язання окреслених проблем потребує максимальних зусиль учених різних наукових царин і різних країн.

Насамкінець зауважимо: глобальна повинь спроможна змінити національне русло, загрожує підтопленням національних лінгвальних ліній великих і малих держав на континентах, а “острівні” мови взагалі можуть “піти під воду” і зникнути назавжди. Це дуже небезпечно. Про це треба пам'ятати, бо, “навчаючись чужого”, не треба “цуратися свого”.

Література

1. Ионова С. В. О двух аспектах эколлингвистических исследований. *Экология языка и коммуникативная практика*. 2016. № 1. С. 10–25.
2. Ключко С. О. Поступ еколінгвістики в Україні: аналітичний огляд. *Система і структура східнослов'янських мов* : зб. наук. праць. Київ : Вид-во НПУ імені М. П. Драгоманова, 2017. Вип. 12. С. 3–18.
3. Копнина Г. А. Экология языка и экология речи как разделы эколлингвистики. *Экология языка и коммуникативная практика*. 2014. № 2. С. 78–89.
4. Радю А. Мовна екологія: напрями та проблеми дослідження. *Гуманітарна освіта в технічних вищих навчальних закладах*. 2013. № 27. С. 191–197
5. Тер-Минасова С. Г. Война и мир языков и культур. Москва : Слово / Slovo, 2008. 344.